

Hensyn til en Dame med saa mange udmærkede Fortrin.«

»Deri har De sikkert Ret.«

»Nu vel. De har nu selv bragt Sagen paa Bane, og De har derved givet mig nogen Berettigelse til aabent at gøre Dem følgende Spørgsmaal: Vil De, Hr. Direktør, sætte Dem i Bevægelse for at faa dannet et saadant Interessentskab som det, vi før talte om?«

»Jeg?« udbrød den lille Mand og rejste sig i hyklet Bestyrtelse halvt op af Stolen.

»Ja, netop De!« vedblev Per i en Slags Desperation. »Jeg tilstaar, jeg er for Tiden i en stærk Forlegenhed. Jeg maa have Penge ... Jeg skal have Penge, om jeg saa skal stjæle dem!«

Mens Hr. Delft paatog sig en dybt fornærmet Mine, smilte han indvendig. Pers sidste Udtalelse syntes han godt om. Den bestyrkede ham i høj Grad i hans gode Tro til det unge Menneskes Evne og Vilje til en Gang i Tiden at gøre det Delftske Familienavn Ære.

»De maa ganske have misforstaaet mig,« sagde han fornemt afvisende. »Jeg gør ikke mere Forretninger, ... i hvert Fald ikke i det smaa ... og allermindst om mine Niecer. Hvor falder De paa den forrykte Tanke, Mand! ... En anden Ting er det, at jeg — muligvis — ikke vil nægte Dem min Understøttelse indenfor rimelige Grænser. Jeg antager, at min Anbefaling vil være tilstræk-